

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci **žalobce: Ing. P. S.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného JUDr. Zbyňkem Dvořákem, advokátem se sídlem Erbenova 572/1, 390 02 Tábor, proti **žalovanému: Krajskému úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem, zastoupeného Mgr. Vlastimilem Škodou, advokátem se sídlem Řetězová 2, 405 02 Děčín I, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1.10.2014, č.j. 4314/DS/2014, JID: 135758/2014/KUUK/Hyk,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 1.10.2014, č.j. 4314/DS/2014, JID: 135758/2014/KUUK/Hyk, se pro vady řízení **zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 22.909,- Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 1.10.2014, č.j. 4314/DS/2014, JID: 135758/2014/KUUK/Hyk, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Žatec, odboru dopravy a silničního hospodářství (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 12.5.2014, č.j. MUZA 34425/2013/ODSH/ME/221-22, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“), za jednání, jehož se měl dopustit dne 11.12.2013 ve 13:42 hod. na silnici R7 u průmyslové zóny Triangle, ve směru jízdy od Chomutova na Prahu, tím, že mu v místě, kde je povolena maximální rychlost 130 km/hod. byla při řízení osobního motorového vozidla tov. zn. BMW 560 X, r.z. „X“, naměřena policejní hlídkou prostřednictvím radarového zařízení PolCam 2006, rychlost 201 km/hod., resp. po zohlednění odchylky měření $\pm 3 \%$ a zaokrouhlení ve prospěch žalobce rychlost 194 km/hod. Uvedeným jednáním tedy žalobce

překročil nejvyšší povolenou rychlost na dálnici o 64 km/hod., čímž porušil ust. § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu, za což mu byla uložena pokuta ve výši 8.000,- Kč, zákaz činnosti spočívající v řízení všech motorových vozidel v trvání 6 měsíců a současně stanovena povinnost uhradit náklady správního řízení v částce 1.000,- Kč.

Žalobce v žalobě uvedl, že spisová dokumentace neobsahuje žádný objektivně přezkoumatelný důkaz o tom, že by k překročení rychlosti z jeho strany skutečně došlo. Jak totiž vyplynulo z výpovědi policisty V. Ch., videozáznam měření založený ve správním spise je nekompletní, neboť začíná již zobrazením naměřené rychlosti. Přitom zásadní skutečností pro zajištění exaktnosti měření je, aby vzdálenost mezi měřícím a měřeným vozidlem byla na počátku a na konci měření stejná či větší – tento fakt však ze záznamu nevyplyvá. Pakliže tedy správní orgány opřely svá rozhodnutí o neúplný důkaz a bez jakékoliv opory vyhodnotily, že vzdálenost mezi vozidly byla v průběhu měření konstantní, dopustily se zásadního pochybení.

Další pochybení žalobce spatřoval v nesprávném posouzení, zda shora vymezeným jednáním došlo k naplnění skutkové podstaty přestupku, resp. její materiální stránky. Argumentaci žalovaného obsaženou v napadeném rozhodnutí, že ten, kdo řídí vozidlo v rychlosti přes 200 km/hod., je více nebezpečným, než ten, kdo jede rychlostí 130 km/hod., nelze bez dalšího přijmout za správnou, neboť pro takovýto závěr by bylo nutné vzít v potaz i další okolnosti, kupř. brzdnu dráhu konkrétního vozidla, věk řidiče, jeho zkušenosti s řízením aj. Konkrétní řidič může mít navíc s novějším typem vozu i při rychlosti 200 km/hod. kratší brzdou dráhu, než řidič ve starším autě při rychlosti nižší. Rychlejší jízda nemůže bez dalšího automaticky znamenat porušení či ohrožení bezpečnosti silničního provozu, jak dovozoval žalovaný. V daném případě navíc nebylo zhodnoceno nejen, o kolik, popř. zda vůbec byla rychlost žalobcem překročena, ale ani fakt, že se tak mělo stát na rovném úseku při dobré viditelnosti bez zhoršených jízdních podmínek, a to v místě bez obytné zástavby. Za takovýchto okolností lze společenskou nebezpečnost dle žalobce považovat za nepatrnou. To ostatně v rámci správního řízení potvrdili i svědci – policisté, jež uvedli, že jízda žalobce nebyla ohrožující či nebezpečná.

Konečně došlo dle žalobce ze strany správního orgánu I. stupně k porušení zásad spravedlivého procesu, neboť jmenovaný orgán v rámci správního řízení neprovedl žalobcem navrhované důkazy zprávou o meteorologické situaci v okamžiku údajného spáchání přestupku, zprávou o sjízdnosti měřeného úseku a návodem k obsluze radarového zařízení PolCam. Stejně tak se ani prvostupňový orgán, ani žalovaný, nevyjádřili, z jakých důvodů k provedení navrhovaných důkazů nepřistoupili. V této souvislosti žalobce poukázal na nález Ústavního soudu ze dne 16.2.1995, sp.zn. III.ÚS 61/94, který se uvedenou otázkou zabývá.

S ohledem na uvedené žalobce navrhl, aby soud napadená rozhodnutí žalovaného a správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí a dále k námitce záznamu překročení rychlosti žalobcem uvedl, že nemá žádný důvod zpochybňovat funkčnost měřícího zařízení, když vychází z platnosti ověřovacích listů rychloměru, jež jsou součástí spisu. Stejně tak z jeho strany není důvod rozporovat ani tiskový výstup z tohoto zařízení, který obsahuje identifikaci měřeného vozidla a místa, kde k měření došlo, a osvědčení o absolvování školení operátora měřice vydané obsluze radaru. Ke způsobu měření rychlosti pak žalovaný podotkl, že pokud by došlo ze strany policistů k manipulaci se zařízením či k chybě měření, následkem by nebyl nepřesný výsledek měření, ale zpráva o chybě, což však v daném případě nenastalo.

Správnost měření tedy žalovaný považuje na základě videozáznamu a listinných důkazů za jednoznačně prokázanou.

K námitce nesprávného zhodnocení materiální stránky přestupku žalovaný konstatoval, že překročení nejvyšší dovolené rychlosti bývá častou příčinou vážných dopravních nehod s těžkými následky. V daném případě tak bylo jednání žalobce krajně nezodpovědné a nebezpečné nejen vůči němu samotnému, ale i ostatním účastníkům provozu na pozemních komunikacích. To dle žalovaného odpovídá definici přestupku dle ust. § 2 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „přestupkový zákon“), když o tom, že má společnost zájem na bezpečnosti provozu, není pochyb. Žalobce svým jednáním jednoznačně naplnil skutkovou podstatu přestupku ve smyslu ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2. zákona o silničním provozu, přičemž materiální stránka jeho jednání byla správnými orgány dostatečně zhodnocena. Argumentaci typem vozidla či jeho technickým stavem považuje žalovaný za účelovou a bezpředmětnou, neboť zákon uvedené skutečnosti nikterak nezohledňuje. K tomu žalovaný dále doplnil, že podle ust. § 3 přestupkového zákona postačuje k odpovědnosti za přestupek zavinění z nedbalosti a podle zákona o silničním provozu je k dohledu nad dodržováním pravidel bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích mimo jiné příslušná Policie České republiky. Pokud účastník uvedená pravidla nedodržuje, dopouští se přestupku. V daném případě byla rychlost žalobce změřena záznamovým zařízením PolCam, kterým bylo jako nejnižší rychlost určeno 194 km/hod.

Závěrem žalovaný k námitce neprovedení, resp. neobstarání navrhovaných důkazů uvedl, že takovéto požadavky je nutné považovat za zcela bezpředmětné, neboť na pozemních komunikacích je každý povinen se řídit pravidly silničního provozu a dopravními značkami. Úkolem prevence pak není sloužit ochraně neukázněných řidičů, ale ostatním účastníkům silničního provozu před protiprávním jednáním. Dokazování prostřednictvím návodu k obsluze radarového zařízení není požadováno zákonem, neboť rychlost je měřena kalibrovaným radarovým zařízením a měření provádí policista, který je k tomu řádně proškolen – jak bylo v daném případě dokázáno příslušnými certifikáty.

Vzhledem k uvedenému žalovaný konstatoval, že ve správním řízení bylo postupováno v souladu s platnými právními předpisy, obě napadená rozhodnutí vycházela ze spolehlivě zjištěného stavu věci, a proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V replice k vyjádření žalovaného setrval žalobce na dosavadních tvrzeních a opětovně zopakoval, že má pochybnosti o správnosti provedeného měření. Pokud žalovaný uváděl, že by v případě chyby nedošlo k zobrazení naměřené rychlosti, je toto tvrzení jednoznačným důkazem, že mu není princip fungování radaru PolCam 2006 znám. Ten totiž dle neprovedeného důkazu návodem k obsluze pracuje odlišným způsobem, než např. laserový radar, když se jedná o měřicí zařízení pasivního charakteru, které neměří rychlost měřeného vozidla, ale dovozuje ji toliko z rychlosti policejního vozu. Za této situace je podstatný fakt, že videozáznam neobsahuje počátek měření, ze kterého by bylo možné zjistit, zda vzdálenosti mezi vozidly byla na počátku a na konci měření stejná. Naopak se nelze v rámci dokazování spokojit pouze s tím, že příslušník Policie České republiky byl s měřením prostřednictvím radaru proškolen – *ad absurdum* by jinak bylo možné dospět např. i k názoru, že správnost manipulace jakékoliv osoby se zbraní je osvědčena tím, že jí byl vydán zbrojní průkaz.

Žalobce rovněž nezpochybňuje, že účelem zákona o silničním provozu je zvýšení bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích. Avšak aby dle tohoto zákona bylo možné uložit sankci, musí ke konkrétnímu porušení či alespoň ohrožení chráněného zájmu dojít. Nelze se proto smířit s tím, že správní orgány mají potřebu trestat jednání tam, kde k ohrožení silničního provozu může nastat jen hypoteticky – je vždy nutné v konkrétním případě prokázat, že k takovému jednání skutečně došlo. V daném případě však správní orgány ani netvrdily, natož prokázaly, že by žalobce např. rychlou jízdou ohrozil či omezil další účastníky silničního provozu, proto z jejich strany nedošlo k prokázání naplnění materiální stránky přestupku.

Při jednání soudu právní zástupce žalobce přednesl žalobu shodně jako v jejím písemném vyhotovení ve znění repliky. Zdůraznil, že v podkladech správních orgánů chybí první snímek ze začátku měření rychlosti vozidla žalobce, což považuje za zásadní skutečnost. Dále uvedl, že u snímku založeného ve správním spise chybí jakákoliv zmínka o provedení konverze tohoto snímku z digitálního záznamu. Samotný záznam měření pak neobsahuje dle právního zástupce žalobce žádný strojový ani jiný certifikát zaručující, že s tímto snímkem nebylo manipulováno při přenosu z měřicího zařízení na nosič CD.

Právní zástupce žalovaného odkázal na písemné vyjádření k podané žalobě. Uvedl, že je přesvědčen, že v předmětné věci byl skutkový stav zjištěn zcela dostatečně.

Soud v souladu s ust. § 52 odst. 1 s.ř.s. provedl při jednání důkaz odborným vyjádřením autorizovaného metrologického střediska pro silniční rychloměry RAMET a.s. ze dne 3.6.2016, které si ze své úřední činnosti vyžádal již v řízení vedeném pod sp.zn. 75 A 19/2014, a to obdobně jako v právě projednávané věci za účelem posouzení námitek žalobce týkajících se nesprávného provedení měření rychlosti, resp. nedodržení návodu při použití měřicího přístroje PolCam 2006, ze strany Policie České republiky, a dále návodem k obsluze uvedeného zařízení předloženým žalobcem.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Soud si u žalovaného vyžádal správní spis a po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Ze správního spisu soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 17.12.2013 oznámila Policie České republiky, KŘP Ústeckého kraje, Územní odbor Louny, správnímu orgánu I. stupně přestupek žalobce, kterého se měl dopustit dne 11.12.2013 shora uvedeným jednáním. Součástí oznámení byla i fotografie pořízená silničním rychloměrem PolCam 2006 obsahující údaje o provedeném měření (naměřená rychlost 201 km/hod. po ujeté vzdálenosti 100 m a čase 7 s), ověřovací list č. 183/13 vydaný autorizovaným metrologickým střediskem RAMET a.s., osvědčující požadované metrologické vlastnosti daného rychloměru, a rovněž

osvědčení pprap. V. Ch. ze dne 13.10.2013 o absolvování odborné přípravy pro užívání silničních rychloměrů PolCam.

Spisová dokumentace obsahuje rovněž videozáznam průběhu měření rychlosti vozidla žalobce silničním rychloměrem PolCam 2006. Záznam začíná v čase 7 s (konkrétně ve 13:42:00:10 hod.) po započetí měření a současně již po ujeté vzdálenosti 100 m (pozn. soudu – na záznamu je čas měření označen písmenem „T“ a ujetá měřená vzdálenost písmenem „D“ v dolní levé části obrazovky), zjištěná rychlost činí 201 km/hod.

Při ústním jednáním konaném před správním orgánem I. stupně dne 21.2.2014 navrhl zmocněnec žalobce provedení důkazů svědeckými výpověďmi policistů, kteří realizovali samotné měření, dále meteorologickou zprávou ČHMÚ o stavu počasí v době měření, zprávou ŘSD o sjízdnosti komunikace na místě a v době měření a návodem k obsluze silničního rychloměru PolCam 2006.

Při ústním jednáním konaném dne 11.3.2014 provedl správní orgán I. stupně důkaz výsledkem svědka nstržm. T. R., jenž k projednávané věci uvedl, že je s obsluhou silničního rychloměru PolCam proškolen, měření probíhá tak, že policejní vozidlo srovná rychlost s měřeným vozidlem a následně dojde k započetí měření. V daném případě byly dle něj podmínky na komunikaci, hustota provozu i počasí optimální, jako řidič policejního vozu tedy vozidlo žalobce dojel, po předepsanou dobu s ním udržoval shodnou rychlost, a jeho kolega následně zahájil měření. K dotazu uvedl, že záznam z provedeného měření založený ve správním spise je dle něj kompletní.

Při ústním jednáním konaném dne 4.4.2014 provedl správní orgán I. stupně důkaz výsledkem svědka pprap. V. Ch., jenž k projednávané věci uvedl, že jeho úkolem byla obsluha radaru. Vozidlo žalobce je předjelo, rozhodli se je tedy změřit. Kolega vůz dojel, a když se rychlost obou ustálila, svědek Ch. provedl měření. Podmínky byly vyhovující, na počasí si již nevzpomíná. Záznam z měření rychlosti zpracovával kolega, faktem je, že začíná již zobrazením naměřené rychlosti, úplný záznam bude zřejmě uložen na služebně. Měření probíhá na vzdálenosti 100 m, v průběhu záznamu nebylo záznamovým zařízením nikterak přibližováno či oddalováno.

Dne 12.5.2014 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí č.j. MUZA 34425/2013/ODSH/ME/221-22, kterým žalobce uznal vinným ze spáchání přestupku za shora vymezené jednání. V odůvodnění k návrhům žalobce uvedl, že provedení důkazu meteorologickou zprávou ČHMÚ považuje za nadbytečné, neboť podmínky týkající se počasí vyplývají již z doloženého videozáznamu. Obdobné pak platí i ohledně sjízdnosti komunikace v místě a době měření – i zde by proto vyžádání zprávy od ŘSD bylo neúčelné. Provedení důkazu návodem k obsluze silničního rychloměru PolCam 2006 správní orgán I. stupně zamítl z důvodu, že jej pro řízení nepovažuje za důležitý. Správná funkce jmenovaného zařízení je totiž doložena platným ověřovacím listem a dále odbornou způsobilostí obsluhy přístroje, jež je prokázána vystaveným platným osvědčením.

Z důkazů provedených v rámci soudního řízení soud zjistil, že dle návodu k obsluze uvedeného zařízení se měření rychlosti v režimu automatického ukončení měření po ujetí nastavené dráhy – standardně 100 m – provádí aktivací tlačítka Start v okamžiku, kdy od sebe policejní vozidlo a kontrolované vozidlo jedou v neměnné vzdálenosti, přičemž měření je ukončeno automaticky, jakmile dojde k projetí přednastavené dráhy. Není přitom naprosto nutné udržovat stálou vzdálenost během celého úseku, důležitým faktorem pro výpočet

průměrné rychlosti je toliko udržení shodné vzdálenosti mezi vozidly na začátku a následně na konci měření. Měřené vozidlo musí být na záznamu zobrazeno ve stejné nebo menší velikosti při nezměněném zoomu objektivu.

Z odborného vyjádření autorizovaného metrologického střediska pro silniční rychloměry RAMET a.s. ze dne 3.6.2016 bylo zjištěno, že principem fungování silničního rychloměru PolCam 2006 je měření rychlosti policejního vozidla za současného pořizování videozáznamu, do kterého je promítán mimo jiné údaj o čase, aktuální rychlosti, dráze a vypočtené průměrné rychlosti za ujetou dráhu tímto vozidlem. Rychloměr tedy přímo nezjišťuje rychlost měřeného vozu, ale vypočtenou průměrnou rychlost policejního vozidla následně vztahuje k vozidlu měřenému za předpokladu, že jsou splněny požadavky na jeho správné použití dle návodu. Těmito jsou: a) existence snímku ze začátku měření, b) shodná nebo menší velikost měřeného vozidla na snímku z ukončení měření v porovnání se snímkem ze zahájení měření (toto platí při provádění měření pomocí přední kamery, při použití zadní kamery je situace opačná), c) shodná hodnota zoomu kamery na počátku i na konci měření. Právě porovnáním velikosti při započetí a následně po skončení měření je zaručeno, že měřený vůz jel stejně rychle či dokonce rychleji, než policejní automobil, a tedy že zobrazovaná rychlost vozidla policie odpovídá rychlosti vozidla, jež bylo předmětem měření. V případě řešení soudem v řízení vedeném pod. sp.zn. 75 A 19/2014 Autorizované metrologické středisko na základě posouzení zaslaného videozáznamu měření uzavřelo, že tento pro správní řízení použit nelze, neboť v něm chybí snímek ze zahájení měření – záznam je totiž nekompletní. Nelze proto porovnat poměrnou velikost vozidla na počátku a na konci měření.

Soud se nejprve zabýval námitkou, dle níž prvoinstanční orgán neprovedl žalobcem ve správním řízení navržené důkazy a správní orgány obou stupňů pak ani ve svých rozhodnutích neuvedly, z jakých důvodů těmto návrhům nevyhověly.

Dle ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), postupuje správní orgán, nevyplývá-li ze zákona něco jiného, tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v tomto zákoně.

Dle ust. § 36 odst. 1 správního řádu jsou účastníci, nestanoví-li zákon jinak, oprávněni navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí; správní orgán může usnesením prohlásit, dokdy mohou účastníci činit své návrhy.

Dle ust. § 50 odst. 3 správního řádu je správní orgán povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.

Dle ust. § 52 správního řádu jsou účastníci povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.

Jak vyplývá ze shora citované právní úpravy, při projednání přestupků, jakožto řízení, jež jsou zahajována z úřední povinnosti, leží odpovědnost za správné zjištění skutkového stavu především na správním orgánu. To ale na druhou stranu nezabavuje obviněného povinnosti označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán I. stupně pak sice

dle ust. § 52 věty druhé správního řádu není důkazními návrhy účastníků vázán, musí však následně v rozhodnutí uvést, jaké důvody jej vedly k jejich zamítnutí.

V daném případě žalobce uvedenou povinnost žalobce splnil, když při ústním jednání konaném dne 21.2.2014 navrhl důkazy svědeckými výpověďmi policistů, meteorologickou zprávou ČHMÚ, zprávou ŘSD a návodem k obsluze silničního rychloměru PolCam 2006. Zatímco však požadavku na provedení svědeckých výpovědí správní orgán I. stupně vyhověl a svědky při ústních jednáních konaných dne 11.3.2014 a 4.4.2014 vyslechl, ostatní důkazní návrhy vyhodnotil jako nedůvodné.

Žalobce v žalobě namítal, že nevyhovění provedení dotčených důkazů není v napadených rozhodnutích nikterak odůvodněno. Toto tvrzení se však nezakládá na pravdě. Jak již totiž bylo soudem konstatováno v rámci skutkových zjištění, správní orgán I. stupně v odůvodnění rozhodnutí jednoznačně osvětlil, z jakých důvodů má navržený důkaz zprávou ČHMÚ a ŘSD za nadbytečný, když žalobcem požadované skutečnosti o počasí a sjízdnosti komunikace lze bez pochyb dovodit i z videozáznamu o průběhu měření rychlosti. Správní orgán I. stupně tedy nepochybil, pokud provedení uvedených zpráv odmítl, neboť skutkový stav byl řádně zjištěn i z jiných důkazů. Obdobný závěr lze v obecné rovině učinit i v případě dalšího navrhovaného důkazu – návodu k obsluze silničního rychloměru PolCam 2006 – i zde správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí zdůvodnil, jaké okolnosti jej vedly k jeho neprovedení. Potud je tedy námitka žalobce nedůvodná. Avšak důvody odmítnutí soud na rozdíl od předchozích důkazních návrhů shledává nedostatečnými.

Jak totiž již správně konstatoval i sám žalobce, názor žalovaného, že správné vyhodnocení rychlosti radarem bylo v řízení doloženo ověřovacím listem o metrologických vlastnostech uvedeného zařízení, a dále osvědčením o odborné způsobilosti obsluhy přístroje, nelze přijmout, neboť tyto důkazy svědčí toliko o tom, že rychloměr mohl být při měření rychlosti použit, a to k tomu oprávněnou osobou. Naopak však jakkoliv neprokazují, zda byl radar policistou užít předepsaným způsobem – tedy v souladu s návodem. A právě tuto skutečnost se žalobce snažil ve správním řízení prokázat, když opakovaně poukazoval na to, že záznam z provedeného měření je nekompletní (této námitce se bude soud ještě věnovat podrobněji dále) a není tak možné z něj správnost či nesprávnost postupu policisty v průběhu měření jednoznačně odvodit. Žalobce nikterak nezpochybňoval, že by rychloměr nepracoval správným způsobem, ani to, že by jej obsluhovala neoprávněná, resp. neproškolená osoba, nýbrž se snažil poukázat na fakt, že v důsledku chybějícího záznamu z počátku a konce měření není možné objektivně posoudit, zda nedošlo k nesprávnému užití rychloměru, jež by mohlo mít za následek zkreslení výsledku měření. I zde lze dát totiž žalobci za pravdu, že zařízení PolCam 2006 pracuje (vizte níže) na bázi pasivního zjišťování rychlosti, na rozdíl od např. laserových radarů, proto není pravdou, že by každé nesprávně provedené měření vyhodnotilo chybou. Naopak povaha přístroje klade značnou zodpovědnost na jeho obsluhu a při nedodržení návodu je následně nemožné záznam z měření užít ve správním řízení jako důkaz.

Uvedené relevantní skutečnosti týkající se důležitosti posouzení kompletního záznamu a nikoliv toliko jeho části, by správnímu orgánu I. stupně byly známy, pakliže by návrhu žalobce na provedení návodu k obsluze zařízení PolCam 2006 vyhověl. Jestliže tak však neučinil, odmítl citovaný důkaz jako nedůvodný a spokojil se toliko s ničím nepodloženým tvrzením policistů, že měření bylo provedeno řádně, dopustil se jednání v rozporu s ust. § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu, neboť nezjistil skutkový stav tak, aby o něm nebyly pochybnosti.

S uvedeným pochybením pak souvisí i další námitka žalobce, že správní spis neobsahuje žádný důkaz o tom, že k překročení rychlosti v daném případě skutečně došlo tak, jak vyplývá z neúplného videozáznamu měření, neboť to zachycuje až okamžik po zobrazení rychlosti na displeji kamery, aniž by z něj bylo zřejmé, co mu předcházelo.

Jak již soud uváděl, záznam měření rychlosti vozidla žalobce začíná až v čase 7 s a již po ujeté vzdálenosti 100 m (pozn. soudu – tj. v čase 0,0 s a vzdálenosti 0 m). Jak nicméně vyplynulo z v soudním řízení provedeného návodu k obsluze silničního rychloměru PolCam 2006 a vyjádření autorizovaného metrologického střediska pro silniční rychloměry RAMET a.s. ze dne 3.6.2016, návod k zařízení jednoznačně vyžaduje, aby vzdálenost mezi policejním a měřeným vozidlem na počátku a na konci měření při použití přední kamery byla shodná či větší. Naplnění uvedeného požadavku lze zjistit porovnáním poměrné velikosti měřeného vozidla při zahájení a skončení měření – to ale správní orgán I. stupně v důsledku absence počátečního stavu vozidla žalobce nemohl provést. Současně se tedy ani nemohl objektivně vyjádřit k okolnosti, zda v průběhu měření nedošlo např. k přiblížení policejního vozu k vozidlu žalobce, což by mělo za následek zobrazení zcela jiného údaje o rychlosti. Ta je totiž na rozdíl např. od laserových radarů odvozována jen od rychlosti měřícího vozidla, nikoliv měřeného, proto pakliže by ze záznamu vyplynulo, že je vzdálenost mezi vozy na počátku a konci měření rozdílná, svědčila by uvedená skutečnost buď o zrychlení policejního vozu v průběhu měření, a nebo naopak o zpomalení vozu žalobce. Následkem obou jmenovaných situací by pak byla nemožnost zjistit pro účely správního řízení skutečnou rychlost jízdy žalobce a shledat jej vinným z přestupkového jednání.

Za takového stavu, kdy k žádosti správního orgánu o doplnění podkladů byl ze strany policie předložen neúplný záznam měření rychlosti vozidla, bylo proto úkolem prvostupňového orgánu vyžádat si od Policie České republiky úplný videozáznam, případně snímek z počátku a konce měření – to však správní orgán I. stupně neučinil a spokojil se pouze s vyjádřením příslušných policistů, že měření bylo provedeno v souladu s návodem. Tento závěr ale není podpořen žádnými skutečnostmi vyplývajícími ze správního spisu, neboť z provedeného záznamu měření nebylo možné zjistit, zda uváděná rychlost 201 km/hod. (resp. 194 km/hod po započtení odchylky měření) odpovídala skutečné rychlosti, již žalobce se svým vozem jel.

Správní orgán I. stupně, potažmo žalovaný, proto pochybili, když dospěli k rozhodnutí o vině žalobce ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu, a to aniž spolehlivě zjistili skutkový stav, resp. jestliže vycházeli z nesprávně zjištěného skutkového stavu, který nemá oporu ve správním spise a vyžaduje zásadní doplnění. Tím se opětovně dopustili porušení ust. § 3 správního řádu.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro vadu řízení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. a věc podle ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Protože zmiňované pochybení správního orgánu I. stupně lze napravit v odvolacím řízení, soud současně již nepřistoupil ke zrušení prvoinstančního rozhodnutí ve smyslu ust. § 78 odst. 3 s.ř.s. V důsledku neprokázání viny za přestupek se rovněž soud nemohl zabývat ani námitkou týkající se žalobcem tvrzeného nenaplnění materiální stránky přestupku, neboť v kontextu pochybení správních orgánů pozbyla nadále na významu. Úkolem žalovaného v dalším řízení po zrušení rozhodnutí bude proto si vyžádat kompletní záznam měření rychlosti vozu žalobce a znovu posoudit, zda byl ze strany Policie České republiky dodržen návod k silničnímu rychloměru PolCam PC 2006, či nikoliv,

resp. zda jednání žalobce naplňuje veškeré znaky protiprávního jednání svědčící o spáchání přestupku. V uvedeném řízení pak bude podle ust. § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem, který byl vysloven v tomto zrušujícím rozsudku.

Výrok ad II) o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce měl v konečné věci úspěch, má tudíž právo na náhradu nákladů řízení, a soud proto žalovanému uložil zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě ve výši 22.909,- Kč. Tato částka se sestává z částky 3.000,- Kč za zaplacený soudní poplatek; dále z částky 12.400,- Kč za 4 úkony právní služby právního zástupce žalobce, JUDr. Zbyňka Dvořáka, po 3.100,- Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“) [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a), sepis žaloby - § 11 odst. 1 písm. d), sepis repliky k vyjádření žalovaného - § 11 odst. 1 písm. d) a účast při jednání soudu - § 11 odst. 1 písm. g)], dále z částky 1.200,- Kč za 4 s tím související náhrady hotových výdajů po 300,- Kč podle ust. § 13 odst. 1, 3 citované vyhlášky, z částky 1.200,- Kč jako náhrady za promeškaný čas strávený cestou ze sídla právního zástupce k jednání soudu a zpět dle § 14 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu v rozsahu 12 půlhodin po 100,- Kč, z částky 2.001,- Kč za cestovné ze sídla právního zástupce žalobce k jednání soudu a zpět (Teplice - Ústí nad Labem) při průměrné spotřebě 5,6 l/100 km nafty a z částky 3.108,- Kč odpovídající 21% DPH, kterou je advokát podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány, mimo soudního poplatku a cestovného.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 18. září 2017

Mgr. Václav Trajer v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
G. Z.